Ч. 7. Середа 25 (12) січня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Проґрама праць парляменту. — Президия українського клюбу у п. Президента міністрів.

О поділї праць, які ждуть парлямент в найблизших тиждняк, подає „Deutschnat. Korrespondenz“ такі подробиці:

Перше читанє буджету покінчить ся імовірно в середу або четвер. Відтак, ще в сім тиждни збере ся буджетова комісия, котрої найблизшою задачию буде управильненє і о скілько можна доведенє до кінця предложеня о італїяньскім виділї правничім. Є намір передати ту справу окремому комітетови, хоч зачувати рівночасно поважні голоси домагаючі ся, аби тої справи не спихано на субкомітет, але просто в комісиї піддано під голосованє. Треба приймити, що по усуненю трудностий, котрі виринули з опору Словінців против предложеня, наради в комісиї підуть гладко.

Праці делєґацийні, котрі розпічнуть ся дня 30 с. м. нарадами комісиї справ заграничних в Будапешті, потягнуть за собою більше менше на час одного тиждня перерву в працях парляменту. Згадана комісия делєґаций наміряє радити до 1 лютого, а відтак розпічнуть ся наради комісиї войскової. Дня 7 лютого збере ся імовірно парлямент на дальші наради. На дневнім порядку буде уміщене банкове предложенє, а коли наради в комісиях удасть ся в тім часї перевести, то війдуть на дневний порядок також три предложеня босаньскі. Чотири предложеня в справі мореплавства, о скілько тепер можна здогадувати ся, не так скоро прийдуть під наради парляменту.

Головним предметом передвеликодної сесиї уважають сторонництва праці полагодженє буджету, заки скінчить ся буджетова провізория. Очивидно легко зрозуміти бажанє, аби буджет полагодити і не вдавати ся в нові провізориї, не з причин політичних, лише просто в тій цїли, щоби раз остаточно перевести правильне буджетованє. Коли то бажанє має бути здійстненє, то з буджетових нарад треба би усунути всї злишні річи, як прим. довгі а найчастійше безхосенні дискусиї над резолюциями. Парлямент в такім случаю мусїв би перевести річеву і строгу критику буджету, котра очевидно вимагала би досить часу. Однако чи то удасть ся, покаже ся з конференций сторонництв заповіджених на слїдуючий тиждень.

II. Президент міністрів бар. Бінерт запросив президию українського клюбу парляментарного на конференцию, котра відбула ся в середу дня 18-го т. м. На вступі сеї конференциї п. Президент міністрів представив президиї нового міністра для Галичини п. Вацлава Залєского, на що голова клюбу п. др. Кость Левицкий заявив, що український клюб парляментарний стоїть на своїм становищи прінціпіяльнім та не може узнати т. зв. міністра для Галичини заступником руского народа в радї корони, крім того вказав ще й на те, що з уваги на істнуючі неприязні відносини між обома народами в краю, є можливі зносини наші з самим Президентом міністрів.

Президия клюбу застерегла ся ще й против того, що бар. Бінерт, творячи новий третий кабінет, не входив в контакт з клюбом що до будучих членів кабінету, на що бар. Бінерт відповів, що в справі осіб нових міністрів отже і міністра для Галичини він не порозумівав ся з жадною партиєю.

Відтак представив п. Президент міністрів проґраму нового правительства та висказав бажанє, аби клюб заняв становиско одвітне проґрамі правительства. Президия клюбу вказавши, що послїдна промова бар. Бінерта складала ся що до Русинів з таких самих загальників як і попередна, заявила остаточно, що представить звіт на найблизшім засїданю українського клюбу парляментарного.

Вкінци пояснено п. Президентови міністрів справу виборчої реформи до галицкого сойму,

---

3)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлійского — Р. Конана Дойлє.

(Дальше).

Замок Ґробоа, о скілько я собі пригадував, лежав добрих десять миль від місця, де я висїв на беріг. В такій пізній порі, ще до того неучесаний і перемоклий, не міг я на очи показати ся мому незнакомому вуйкови. Потайки вертати обдертим і брудним до замку моїх предків, серед глумливих поглядів служби, тої гадки не міг я знести. На стілько не забув я ще своєї гордости. Нї, я мусїв на ту ніч шукати пристановища і помочи трохи мому вніпному виглядови, заки познакомлю ся з вуйком. Але де я найду то пристановище?

Іти до Етапль або до Бульонь я не сьмів. Імя де Ляваль стояло все ще на першім місци спису прогнаних; атже мій отець був одним з найвизначнїйших провідників малого але впливового кружка людий, які за всяку ціну вірно держали ся старого порядку.

Помимо того, що я мав инші погляди, не міг я відказати признаня жертволюбивости і вірности засад тих знаменитих людий. Ми люди маємо всї якийсь нахил до мучеництва; чим більших жертв якась річ вимагає, тим принаднїйшою видаєсь она нам і часто приходила менї гадка, що Бурбони були би не мали таких численних і благородних прихильників, колиб то не було получене з так многими і тяжкими жертвами. Їм здаєть ся, францускa шляхта була вірнїйша як анґлійска Стюартам, бо мала більше до страченя як тамта. Самовідреченє францускої шляхти не мало границь.

Нагадую собі оден вечер, коли двох фехтмайстрів, трех учителїв чужих язиків, оден огородник і оден перекладник гостили у мого вітця. Виглядали всї як волоцюги. А однако ті люди належали до найвизначнїйшої шляхти. Колиб були піддали ся новому правительству, оно було би їм віддало сейчас їх вплив і богатство. Але марний, а що ще гірше неспосібний монарха, що жив на прогнаню в замку Гартвель в Анґлії, держав в руках присягу тих старошляхотских родів. Они дїлили блеск і славу королївскої родини, а також в нещастю стояли вірно при нїй. На їх преданність здетронїзований король міг би був бути гордійший, як на всї скарби і дорогоцінности, які крили ся в єго палатах. Через пропасть, яка дїлить наші часи від часів мого вітця, бачу тих лихо одїтих, сумовитих людий і стою з відкритою головою перед ними, як перед найблагороднїйшими з благородних, яких знає наша історня.

Іти до портового міста, заки я бачив ся з моїм вуйком і одержав дозвіл на поворот до краю, було би значило тілько, що віддати ся в руки жандармів, котрі тут безнастанно нишпорили за приїзжими з Анґлії. Оно все таки було зовсїм що иншого добровільно ставити ся перед цїсарем, як бути зловленим і приведеним перед него.

Так роздумуючи, прийшов я вкінци до погляду, що найлїпше буде, як я піду в глубину краю. Якусь пусту шопу або хату найду, аби незамітно провести спокійно ніч. Відтак на другий день рано буду мати все досить часу розміркувати, як би найлекше запізнати ся з моїм вуйком, а при єго помочи наблизити ся до нового володїтеля Франциї.

Між тим ставав вітер чимраз студенїйший і груба пітьма заляла цїле море. Корабель, що привіз мене з Дувру, зник без слїду. На березї побачив я дуже невиразно ряд низьких горбів, котрі тепер показали ся о много низшими, ніж видавали ся перед тим здалека. То були розсїяні, порослі травою і корчами піскові лави. З клунком на плечах поступав я з трудом наперед, западаючи по кождім кропї глубоко в пісок і пошпотуючи ся на корінє. Але на мої власні прикрости, на мокре одїнє і поранені руки забув я, згадуючи о муках і терпінях моїх предків. Мої гадки займали ся також далекою будучностию; моїми потомками, котрі колись повинні би собі з мене брати примір.

Піскові лави не мали здаєть ся кінця; але коли я полишив їх вкінци за собою, то побажав собі, аби я був їх нїколи не перейшов. Бо тут море врізує ся в землю безчисленними струями і цїлу околицю перемінює в одно непроходиме трясависко. Земля ставала чим раз мякша; як довго держала мене на собі, ховзав ся я за кождим кроком і менї здавало

як також піднесено справу надужить, при конскрипциї населеня та зажадано виданя конечних зарядженъ в тій справі, на що відповів п. Президент міністрів, що предложені факти будуть провірені і видані потрібні зарядженя.

Новинки.

Львів, дня 24-го січня 1911

— Ц. к. інспекторат почтовий в Кракові. Єго ц. і к. Ап. Величество зволив вселаскавійше затвердити Найвисшою постановою з дня 22 падолиста 1910 р. отворене Інспекторату почтового в Кракові.

Пан ц. к. Мінїстер торговлї рескриптом з д. 24 падолиста 1910 Ч. 5894/Н. М. повірив управительство Інспекторату почтового відзначеному титулолом і характером радника Двора радникови правительства Мариянови Віліньскому в Кракові.

По гадці рескрипту пана ц. к. Мінїстра торговлї з дня 27 грудня 1910 розпічне ц. к. Інспекторат почтовий в Кракові свою урядову діяльність з днем 1 лютого 1911.

Ц. к. Інспекторат почтовий в Кракові буде поміщений на разї провізорично в будинку голов ного уряду почтового в Кракові.

Заразом маю честь подати до відомости що слідує:

1) Інспекторат почтовий єсть покликаний до доглядання приділених єму урядів в цїли запевненя належитого сповнюваня почтової і телєграфічної служби.

2) Окрім сего управнений єсть Інспекторат почтовий до принимання подань о урядженє телефонїчних получень як також жалоб в телєграфічних і телефонїчних справах.

3) Інспекторат підлягає Президентови ц. к. гал. Дирекциї почт і телеграфів у Львові.

4) Наслідком утвореня Інспекторату почтового в Кракові дотеперішне урядове становиско ц.к. гал. Дирекциї почт і телеграфів у Львові яко краєвої власти адміністрацийної не дізнало нїякої зміни.

Ц. к. гал. Дирекция почт і телеграфів лишає ся проте і дальше виключною і одинокою краєвою властию адміністрацийною, яка обіймає під зглядом териториального обсягу ділання цїлу Ґаличину разом з Великим Княжівством Краківским і покликана до полагоджуваня і рішаня всїх сих справ, які по гадці орґанїзациї ц. к. Заведеня почтового належать до компетенциї Дирекциї почт і телеграфів яко властий адміністрацийних.

Вкінци просить ся о повідомлене підвласних властий, урядів і інституций о згаданих подробицях орґанїзацийних а то в цїли уникнення хибного адресованя до Інспекторату почт в Кракові справ належачих до ц. к. гал. Дирекциї почт і телеграфів, що в кождім разї викликалоб непотрібну проволоку в полагодженю справ а моглоб нераз бути сполучене з материяльною шкодою. — Ц. к. Президент: Вопатерні в. р.

— Іменованя. Пан Мінїстер справедливости іменував начальника канцеляриї, Ал. Бородайка в Бережанах стар. начальником канцеляриї з полишенем в дотеперішнім місци службовім. — Пан Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував старшими почтмайстрами почтмайстрів: Ґіп. Риґля в Івоничи, Ів. Туцкого в Буську, Зенона Сенатовича в Яворжнї, Ів. Броґовского в Богородчанах і Ів. Шидловского в Козовій.

— З ц. к. акад. ґімн. у Львові. Вступні іспити будуть відбувати ся дня 1 і 2 лютого с. р. — Письменний іспит зрілости в зимовім реченци розпічне ся дня 9 лютого, а устний дня 13 лютого с. р. Кандидати мають перед письменним іспитом зложити в канцеляриї дирекциї сьвідоцтво моральности, спис лектури і таксу іспитову.

— Концесиї шинкарскі. З причини, що кінчать ся залагодженя через Намістництво рекурсів в справах концесий шинкарских, п. Намістник пригадав староствам видане вже давнїйше порученя розписаня додаткових конкурсів до внесення подань о шинкарскі концесиї в тих громадах, в котрих установлену скількість концесий доси ще не надано і завізвав староства, щоби о скілько то доси не стало ся, оголосили ті конкурси.

— З судової салї. Вчера перед полуднем розпочала ся розписана на кілька днів карна розправа перед судом присяжних против 57-лїтного Данька Волоскова в Салашах, равского повіта, обжалованого о злочин скритоубийчого убийства, доконаного дня 25 жовтня 1909 на дорозї, ведучій через ліс „під Яремами“. Тоді застрілено з дубельтівки війта в Салашах, Сенка Баґрія, на котрого Волоско мав злість Слідство викрило, що убийником був не хто инший лиш Волоско, котрий сховав ся в лїсї і застрілив війта. Волоско був вже раз засуджений в 1880 р. за злочин рабункового убийства на кару смерти через повішене. Кару ту в дорозї ласки замінено єму на дожизненну вязницю. По 25 лїтах в наслідок Найв. амнестиї випущено Волоска на волю і він вернув до рідного села, де він жите дуже авантуриче. Обжалований не признає ся до вини.

— Дрібні вісти. Внаслїдок того, що в Росиї холера майже зовсїм вигасла, звинуло Намістництво дві послідні стациї ревізийні санїтарні в Бродах і Підволочисках та знесло 5-дневний надзір над станом здоровля подорожних прибуваючих з Росиї. — З дому свого опікуна Топольницкого, при ул. сьв. Антония 11а щез 8-лїтний хлопець Михайло Цьох. — Арґентиньске мясо готове робити направду велику конкуренцию европейскому. З Европи замовлено в Арґентинї вже тілько мяса, що там постановлено переробити кілька кораблїв перевозові для мяса. — До помешканя студентів академії торговельної Северина і Романа Михаловских, при ул. Академічній ч. 11 добули ся оногди злодії і вкрали одінє і білє загальної вартости 500 кор. — В Франкфуртї над Меном добули ся злодїї до склепу і складу одного з тамошних фризиєрів і вкрали запас волося, вартости 48.000 кор. Злодїї виїхали здаєсь з тим волосєм до Парижа, де відбувають ся межинародні торги на людске волосє. — О концесию на нову аптику в Коломиї, при ул. Архікн. Рудольфа і Мендельзона та нову аптику в Яворові в ринку внїс подане до ц. к. Намістництва Зиґм. Ґоґель, арендар аптики в Коломиї. — Засуджені вчера Дудикевичівцї будуть мусїли звернути таки всї кошти процесу, котрі виносять около 30.000 корон. Всї обжаловані зголосили жалобу неважности; чи однак тим щось вдіють, можна сумнївати ся.

— Жертви непотрібного шпорту. В стрийскім парку, де відбуває ся шпорт санковий, було оногди знов кілька нещасливих пригод. Кошикарский термінатор Николай Мисак випав із санок та зломив праву ногу. Поготівля ратункова відставила єго до шпиталю. Два ученики ґімназияльні: Іван Чеховский і Владислав Квятковский випавши із санок, потовкли ся і покалїчили ся так сильно, що стация ратункова мусїла їм подати першу поміч.

— Зуби в депозиті. Золотар Рак зложив на поліциї 278 штучних зубів, котрі приніс до него на продаж якийсь мужчина. Коли Рак заявив єму, що купить ті зуби, але мусить насамперед переконати ся, чи они походять з чесного жерела, мужчина той представив ся єму як дентист з ул. Академічної а щоби єго ще більше переконати, казав єму піти з собою.

ся, що я паду. Але вскорі почав я западати по кістки, ба й до половини лидок в болото. Я був би дуже радо вернув до піскових лав, але я стратив напрям, а вітер і буря так голосно гуділи, що до моїх уший з усіх сторін доносило ся ломане филь. Пізнавати напрям після звізд я не умів, але і то не богато було би помогло, бо цїле небо вкривали темні хмари.

Так ішов я утомлений і безнадійний, спускаючи ся на сліпий случай чим раз дальше, ступаючи по грязкій земли. Я був приготовлений на найгірше; моя перша ніч у Франциї мала бути й послідною. Одинокий потомок де Лявалїв був засуджений на смерть в тім поганім болотї. Я міг іти милями не стрітивши нї пяди сухої землї, коли нараз виринула передо мною з пітьми купка біло сияючої трави — то була цвитуча бавовняна трава. Я дуже налякав ся. Перед годиною переходив я понри зовсїм подібну траву; отже мусїв кружляти довкола. Аби зовсїм переконати ся, підійшов я близше і викресив кременем огню. І справді в грязкій земли видко було дуже добре слїди моїх ніг. В розпуці поглянув я на небо і нагло блиснув менї промінь надії. Між пересуваючими ся хмарами побачив я місяць, а на єго крузї відбив ся дуже скоро перелїтаючий подовжений і остро-кінчастий трикутник. То було стадо качок. Я знав, що всї водні птиці в часї бурі на мори летять в глубину краю. Я мусїв отже іти в напрямі їх лету. Обернувшись лицем напеpед і ступаючи рівномірно обома ногами, аби знов не збити ся з дороги, ішов я ще доброї пів години.

Вкінци виринуло перед моїми очима мале жовтаве сьвітло, осьвітлене вікно, обіцюючи утомленому подорожному поживу і відпочинок! Я ступав дальше болотом, як скоро лиш могли мене нести змучені ноги. Нині нїяка криша не була для мене за лиха, а за штуку золота, гадав я, мешканець того дому певно прижмурить очи на все, що на менї могло видавати ся підозрінним.

Чим близше я підходив, тим дивнїйшим видавало ся менї, що тут взагалї може хтось мешкати; бо болото ставало тут ще глубше, а довкола дому, о скілько можна було добачити при сьвітлї місяця, лежало множество ставків. Тепер міг я добре бачити мале віконце. Нараз зник відблеск сьвітла і мов в жовтих рамах появила ся тінь мужеской голови. Чоловік той глядів крізь вікно в пітьму, зникав і знов показував ся, а всї єго рухи робили враженє чогось скритого і загадочного, так що мене обняв страх.

Тому помимо мого розпучливого положеня постановив я трохи лїпше приглянути ся домови і єго господареви, заки вступлю до него. Богато захисту від вітру і непогоди та хатина не обіцювала; в многих місцях упкодженого муру були діри, що аж сьвітло крізь них добувало ся, а цїлий будинок грозив видко заваленєм. Може було безпечнїйше, думав я, провести ніч в болотї, як віддавати ся в руки пачкаря найгіршого рода. Хто инший чейже не міг тут мешкати. На моє щастє небо знов покрило ся темними хмарами і пітьма забезпечила мене перед відкритєм. На пальцях підсунув ся я ще близше до вікна і заглянув до компати.

Спокійний образ, який я там побачив, дуже мене успокоїв. На старій печи горів огонь, а коло него сидів незвичайно хороший, молодий чоловік, що пильно читав якусь малу грубу книжку. Єго вузке, темне лице і довге, чорне, кучеряве волосє надавали єму вигляд поета або артиста. В темнім жовтім сьвітлї видавали ся черти єго лиця ще делїкатнїйші і робили на мене дуже миле враженє. З вдоволенєм глядів я на напів отверті уста, що безнастанно порушали ся, немов би повторяв прочитані лише що слова. Тепер поклав молодець книжку на стіл і підійшов до вікна. Видко впала єму в очи тїнь моєї стати. Він крикнув до мене кілька слів, яких я не міг зрозуміти і привитав мене рухом руки. Зараз потім двері отворили ся і єго висока, стрýнка стать появила ся на порозї.

— Остаточно — крикнув присланяючи очи рукою перед вітром — я вже гадав, що ви взагалї не прийдете; жду тут вже дві години.

Тепер виступив я перед него і сьвітло осьвітило моє лице.

— Бою ся... — сказав я.

Дальше не дав він менї говорити. Як скажений кіт простягнув до мене обі руки, але сейчас скочив назад до сїний і замкнув двері.

Скорі рухи і вороже поведенє молодця були в яркій суперечности до єго цїлої появи і я остовпів з зачудованя. Але моє здивоване мало бути ще більше.

Крізь велику щілину в мурі коло дверий міг я заглянути до середини. Також той кут, де горів огонь, міг я бачити. Там побіг молодець. Мов шалений почав перешукувати свої кишенї і вискочив на комин. Лиш єго чоботи і панчохи міг я видїти, коли стояв коло огня. Зараз по тім прибіг до дверий.

(Дальше буде).

В дорозі однак „дентист“ щез а Рак зложив тоді зуби в поліциї.

— Поклик з Лемківщини. Сердечні Сини і Доньки України-Руси! З далеких окраїн нашої рідної землї, від високих гір, зелених лїсів і бистрих ручаїв посилаємо Вам поклін і щире поздоровлене!

Згуртовані в одну сьвідому і карну громаду, бажаючи після своїх маленьких сил щиро послужити народній справі, основали ми з початком сего року Філїю Руского Товариства Педаґоґічного в Горлицях а в слід за сим з початком шкільного року 1910/11 отворилисьмо при сїй філїї українсько-руску бурсу.

З твердою постановою задумуємо повести з Богом зачате дїло. А що в сїм роцї обмежили ми ся тілько на горлицкий повіт, то приняли сьмо до бурси лише дванайцять учеників (9 ґімназиялїстів, а 3 до шкіл народних).

Дїло се здвигнули ми не для слави, лише на те забираємо ся до працї, щоби виховати молоде лемківске поколїнє ідейно, скропити єго серця живучою росою науки і просьвіти, розпалити в єго непорочних душах огонь любови і посьвяти для рідного народу.

Жиючи серед народа, що підбурюваний темними зросийщеними духами „не знає, що творить“, не страхаємо ся ворожих нападів, але ідемо отверто і відважно на стрічу золотому сонцю, яке і над Лемківщиною вскорі засяє.

Працї і жертв ми не поскупимо, але сего за мало, бо нас тут не богато. Ми однак віримо, що Дорогі Родимцї нас не опустять і матеріяльно поможуть в розпочатім дїлї — тим більше, що маємо тут до дїла з сильним і небезпечним противником і що супроти нас стоїть на шістьморґовім шматї землї щедро запомагана рублями „русская (russisch) бурса“, в котрій в молоді серця вщіплює ся ненависть та погорду до свого рідного слова і рідних батьків.

Лемки — се елемент твердий мов криця, що нїяк не дасть ся винародовити, тим більше змосковщити, а що остають і до нинї на невластивій дорозї, то не їх в тім вина, бо они лише несьвідомо вірять своїм провідникам, котрі неясно річ представляють і їх обдурюють.

Отже де як де, але ось тут на Лемківщинї, звідки рекрутує ся такі з дїтий нашого народа найбільше перевертнів-янїчарів, що відтак і дальше заражують здоровий наш орґанізм, треба як найбільше працї і матеріяльної помочи. Число наших питомцїв як на початок серед дуже невідрадних обставин вдоволяюче, і ми сподїємо ся, що оно через рік подвоїть ся.

Тому то простягаємо руку і просимо о поміч.

Родимцї! Ви нам мусите поспішити з помочию, щоби ми могли тих наших дїтий огріти і покормити, та постарати ся о власну хату, бо мешканє в комірнім стоїть нас дуже дорого. Ми віримо, що поможете нам в тім тяжкім дїлї, а ми також не пожалуємо жертв, тай стояти-мемо тут на окраїнах сьвятої Руси-України наче стовпи піддержуючі стїни нашої хати.

Ласкаві жертви, хотяй би найдрібнїйші, на горлицку українсько-руску бурсу просимо посилати на руки о. Омеляна Менцїньского, пароха в Маластові, почта Ропица руска. — Від виділу бурси Руского Товариства Педаґоґічного в Горлицях: *о. Омелян Менцїньский*, голова; о. *Александер Говда*, містоголова; *Тимко Перейма*, секретар.

Телеґрами.

Краків 24 січня. Нинї рано в однім з тутешних заїздів арештовано якогось Йосифа Ґелеша з Чехії, котрий перед двома роками убив слугу в бровари в Окоцимі. Тодї признано єго хорим на умі і умішено в заведеню для божевільних, звідки він втїк. Тепер знайшов ся він в Кракові в товаристві 26-лїтного Йосифа Горнера, при котрім знайдено 600 кор. Полїция робить доходженя чи Ґолеш і Горнер не брали участи в нападі на о. Мацошка.

Відень 24 січня. Предложений нинї Делеґациям спільний буджет на 1911 р. містить в собі видатки в сумі 448,589.803 К або о звиш 25 мілїонів більше як в 1910 р. Видатки на команди і заведеня войскові в Боснї і Герцеґовинї суть о 4,340.250 К більші як мин. року. Мінїстерство війни просить о надзвичайний кредит в сумі 20 міл., а на фльотові інвестициї домагає ся 314,400.000 К.

Білград 24 січня. Вчера перед полуднем в мінїстерстві справ заграничних мінїстер Мілованович і австро-угорский посол Форґач змінили документи ратифікацийні в справі договору торговельного, заключеного межи Австро-Угорщиною а Сербією. Правительство сербске видало вже всякі потрібні зарядженя для введеня угоди в житє.

Лїтомерицї 24 січня. Посол до ради державної Функе помер нинї о пів до 3 год. рано.

Атини 24 січня. Арештовано тут б. мінїстра війни полковника Ляпаттіотіса і 4 підофіцирів. Причина арештованя не знана.

Букарешт 24 січня. Парлямент розвязано.

Будапешт 24 січня. Вчера помер тут нагло пос. Гавриїл Уґрон.

Запрошенє до передплати.

В сїм роцї розпочали ми двайцять перший рік нашого видавництва. Не потребуємо покликувати ся на то, яку за сей час „Народна Часопись“ зробила прислугу нашій суспільности. Се знають і уміють певно оцїнити всї наші Вп. Передплатники і Читачі. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший матерням не лиш із суспільного і полїтичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для **львівских передплатників** в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для **передплатників на провінциї** в ц. к. Староствах:

на цїлий рік	К 4·80 с.
на пів року	„ 2·40 „
на чверть року	„ 1·20 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адмінїстрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати **безпосередно почтою**:

на цїлий рік	К 10·80 с.
на пів року	„ 5·40 „
на чверть року	„ 2·70 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 6 с.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.